

Mål C-600/23**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

den 2 oktober 2023

Hänskjutande domstol:

Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

den 8 september 2023

Sökande:

Royal Football Club Seraing

Motparter:

Internationella federationen för fotbollsförbund (Fifa)

Union européenne des Sociétés de Football Association (UEFA)

Union Royale Belge des Sociétés de Football Association (URBSFA) ASBL

I närvaro av:

Doyen Sports Investment Limited (ytterligare deltagare i ansökan om bevisupptagning)

I. Saken i målet vid den nationella domstolen

- 1 Målet vid den nationella domstolen avser en talan som Royal Football Club Seraing har väckt mot Fédération internationale de football Association (Fifa), Union européenne des Sociétés de Football Association (UEFA) och Union Royale Belge des Sociétés de Football-Association (URBSFA). Talan syftar i huvudsak till att få fastställt att Fifas regler som föreskriver ett förbud mot att låta tredje part äga spelarnas ekonomiska rättigheter (*third party ownership* eller *third party investment*) är rättsstridigt. Talan avser även erhållande av skadestånd för den skada som Royal Football Club Seraing har lidit till följd av tillämpningen av

detta förbud. Fifas disciplinkommitté påförde samtidigt Royal Football Club Seraing påföljder, vilka fastställdes genom skiljedom i den schweiziska skiljedomstolen för idrott. Denna skiljedom fastställdes av den federala domstolen i Schweiz.

II. Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

- 2 Cour de cassation de Belgique (Högsta domstolen, Belgien) anser att den, för att kunna avgöra målet vid den nationella domstolen, med stöd av artikel 267 FEUF behöver ställa frågor till Europeiska unionens domstol om tolkningen av artikel 19.1 FEU och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, för att avgöra huruvida dessa bestämmelser utgör hinder för att en skiljedom ska få rättskraft och bevisvärde i förhållande till tredje part, när en domstol i en stat som inte är en medlemsstat i unionen har prövat huruvida unionsrätten har iakttagits.

III. Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

- 1) Utgör artikel 19.1 i fördraget om Europeiska unionen, jämförd med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, hinder för att tillämpa sådana nationella bestämmelser som artiklarna 24 och 171 [3] 9 § i den belgiska Code judiciaire (processlagen) på en skiljedom vars förenlighet med unionsrätten har prövats av en domstol i en stat som inte är medlem i Europeiska unionen och som inte har rätt att hänskjuta en tolkningsfråga till Europeiska unionens domstol?
- 2) Utgör artikel 19.1 i fördraget om Europeiska unionen, jämförd med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, hinder för att tillämpa en nationell bestämmelse enligt vilken en skiljedom, i vilken en unionsrättslig fråga har prövats av en domstol i en stat som inte är medlem i Europeiska unionen och som inte har rätt att begära förhandsavgörande av Europeiska unionens domstol, tillerkänns bevisvärde gentemot tredje part, såvida motsatsen inte bevisas, vilket det ankommer på den parten att göra?

IV. Anförda nationella bestämmelser

- 3 De nationella bestämmelser som anføres är särskilt följande.

A. *Loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international (lagen om internationell rätt)*

– Artikel 22 § 1

”Ett utländskt domstolsavgörande som är verkställbart i den stat där avgörandet har meddelats ska helt eller delvis förklaras verkställbart i Belgien i enlighet med förfarandet i artikel 23.”

– Artikel 26 har följande lydelse:

”Utländska domstolsavgörandens bevisvärde

1 §. I Belgien ska ett utländskt domstolsavgörande anses vara giltigt om det uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas enligt lagstiftningen i den stat där avgörandet meddelades. Den utländska domarens konstateranden ska lämnas utan avseende i den mån de skulle få en verkan som är uppenbart oförenlig med grunderna för rättsordningen (ordre public).

2 §. Bevisning om motsatsen till de faktiska omständigheter som den utländska domstolen har funnit får åberopas med alla rättsliga medel.”

B. *Processlagen*

– Artikel 24 har följande lydelse:

”Ett slutligt avgörande har vunnit laga kraft så snart det har meddelats.”

– Artikel 28 har följande lydelse:

”Ett avgörande vinner laga kraft så snart det inte längre kan tas upp till prövning eller överklagas, med förbehåll för de undantag som föreskrivs i lag och med förbehåll för följderna av extraordinära rättsmedel.”

– Artikel 1713 § 9 har följande lydelse:

”En skiljedom ska i förhållandet mellan parterna ha samma verkan som ett domstolsavgörande.”

V. *Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet*

- 4 Den första motparten, Fédération internationale de football association (Fifa), är en ideell förening bildad enligt schweizisk rätt med säte i Zürich, Schweiz. Fifa omfattar de nationella föreningar som ansvarar för att organisera och kontrollera fotboll i sina respektive länder.

- 5 Fifa har enligt sina stadgar en normgivningskompetens som gör det möjligt för den att utfärda regler som gäller såväl för dess medlemmar som, direkt eller genom dessa föreningar, för fotbollsklubbarna i varje land och för spelare som är registrerade i dessa klubbar.
- 6 Dessa regler ska syfta till att främja integritet, etik och idrottsanda och förhindra att metoder och praxis som korruption, dopning eller manipulering av matcher äventyrar deras integritet och spelarnas, officiella spelares och klubbars integritet eller ger upphov till missbruk.
- 7 Den andra motparten, Union européenne des sociétés de Football Association (UEFA), är en ideell förening bildad enligt schweizisk rätt med säte i Nyon, Schweiz, som omfattar de nationella förbunden på den europeiska kontinenten.
- 8 Enligt stadgarna har föreningen bland annat till syfte att främja fotboll i Europa i en anda av ”fair-play”, övervaka och kontrollera utvecklingen av fotboll i alla dess former, förbereda och anordna internationella mästerskap genom att fastställa de kriterier som ska iakttas vid deltagande, ”förhindra att metoder eller praxis äventyrar regelefterlevnaden i matcher eller mästerskap eller missbrukar fotbollen” och ”sträva efter att uppnå sina mål genom att vidta alla de åtgärder som den finner lämpliga, såsom regler, avtal, konventioner, beslut eller program” (artikel 2 i stadgarna).
- 9 Den tredje motparten, Union Royale Belge des Sociétés de Football-Association (URBSFA), med säte i Bryssel, Belgien, är en belgisk förening som är erkänd som allmännyttig organisation. Den förvaltar de två första divisionerna i professionell fotboll och amatörfotboll i Belgien, tillsammans med andra föreningar. Bland dess fullvärdiga medlemmar finns fotbollsklubbar. URBSFA är det belgiska nationella förbundet som är medlem i de två första svarandena. URBSFA är skyldigt att respektera och säkerställa att belgiska klubbar respekterar Fifas och UEFA:s stadgar, regler och beslut, med förbehåll för allmänna rättsprinciper, bestämmelser om allmän ordning och nationell, regional och gemenskapsrättsliga lagar på detta område. Förbundet har enligt sina stadgar dessutom en normgivningskompetens, verkställande, idrottslig, disciplinär och dömande makt i förhållande till de belgiska klubbarna.
- 10 Den ytterligare deltagaren i ansökan om bevisupptagning, Doyen Sports Investment Limited, är ett privat bolag bildat enligt maltesisk rätt med säte i Sliema, Malta. Bolaget inriktar sin kommersiella verksamhet på att tillhandahålla finansiellt stöd till fotbollsklubbar i Europa. Enligt bolagsordningen är dess ändamål bland annat att a) inköp av fotbollsspelare, b) tränare och ledare, c) representation av fotbollsspelare, tränare och ledare, d) överföring av spelare, tränare och ledare mellan olika klubbar, e) representation av klubbar, f) dra nytta av fotbollsklubbar eller spela en aktiv roll i den dagliga förvaltningen, under förutsättning att Fifas regler och andra relevanta nationella eller internationella regler iakttas, och g) beviljande av lån till fotbollsklubbar.

- 11 Sökanden, Royal Football Club Seraing, med säte i Seraing, Belgien, är en ideell förening enligt belgisk rätt som driver fotbollsklubben Seraing, vilken är ansluten till URBSFA. Under säsongen 2013–2014 togs klubben över av en ny ledning med ”ambitionen att återföra klubben ... till den belgiska och till och med den internationella eliten”. För närvarande spelar klubben ”fortfarande i amatördivision 1, som är förstadiet till professionell fotboll, som den legitimt strävar efter att nå så snart som möjligt, vilket innebär att kunna stärka sin ställning i sportsligt och ekonomiskt hänseende”.
- 12 Fifa har antagit ett reglemente för fotbollsspelares status och spelarövergångar (Regulations on the Status and Transfer of Players, nedan kallat *reglementet*), som innehåller universella och bindande regler om spelares status och deras rätt att delta i organiserad fotboll. Vissa bestämmelser i reglementet är direkt bindande på nationell nivå och måste utan ändringar tas med i de nationella föreningarnas stadgar. Andra måste varje förening införliva i sina egna stadgar.
- 13 Den 26 september 2014 meddelade Fifa i ett pressmeddelande att ”för att skydda fotbollens och spelarnas integritet har den verkställande kommittén fattat ett principbeslut om att det ska vara förbjudet för tredje part att äga spelares ekonomiska rättigheter och att en övergångsperiod ska införas”.
- 14 I ett cirkulär till sina medlemmar av den 22 december 2014 informerade Fifa de nationella föreningarna, och således även URBSFA, om att dess verkställande kommitté vid sitt sammanträde den 18 och den 19 december 2014 hade godkänt ”nya bestämmelser som ska införas i reglementet om tredje parts äganderätt till ekonomiska rättigheter och tredje parts inflytande över klubbarna”, med preciseringen att de nya bestämmelserna kommer att träda i kraft den 1 januari 2015 och att de ska införlivas i förteckningen över tvingande bestämmelser på nationell nivå.
- 15 I den nya artikel 18bis i reglementet (”tredje parts inflytande på klubbar”) föreskrivs sedan den 1 januari 2015 följande:
- ”1. En klubb får inte underteckna något avtal som tillåter en motståndarklubb eller motståndarklubbar, eller vice versa, eller tredje part att genom arbete eller övergångar förvärva förmågan att påverka klubbens oberoende eller riktlinjer eller dess lags prestationer.
 2. Fifas disciplinkommitté får besluta om påföljder mot klubbar som inte iakttar de skyldigheter som föreskrivs i denna artikel.”
- 16 I artikel 18ter (”Tredje parts äganderätt till spelares ekonomiska rättigheter”) i samma reglemente föreskrivs sedan den 1 januari 2015 följande:
- ”1. Ingen klubb eller spelare får ingå avtal med tredje part som ger denne rätt att, helt eller delvis, kräva ersättning som ska betalas i samband med en framtida övergång av en spelare från en klubb till en annan, eller att få några rättigheter i samband med en framtida övergång eller övergångsersättning.

2. Det förbud som anges i första stycket träder i kraft den 1 maj 2015.
 3. De avtal som omfattas av punkt 1 och som ingåtts före den 1 maj 2015 får fortsätta att gälla till dess att de löper ut. Deras giltighetstid kan dock inte förlängas.
 4. De avtal som omfattas av punkt 1 och som undertecknas mellan den 1 januari 2015 och den 30 april 2015 får inte ha en längre giltighetstid än ett år från och med den dag då de träder i kraft.
 5. Senast i slutet av april 2015 ska alla befintliga avtal som omfattas av punkt 1 ha registrerats i TMS. Alla klubbar som har undertecknat sådana avtal måste lämna in dem – i sin helhet och inklusive eventuella ändringar eller bilagor – i TMS och lämna uppgifter om den berörda tredje parten, spelarens fullständiga namn och avtalets löptid.
 6. Fifas disciplinkommitté får besluta om disciplinära påföljder för de klubbar eller spelare som inte iakttar de skyldigheter som föreskrivs i denna bilaga.”
- 17 Artikel 18ter kan sammanfattas enligt följande: i) Det är absolut förbjudet att ingå nya avtal som strider mot denna bestämmelse från och med den 1 maj 2015, ii) avtal får fortfarande ingås och träda i kraft mellan den 1 januari och den 30 april 2015, men de är endast giltiga i ett år från och med undertecknandet, iii) avtal som har ingåtts och trätt i kraft före den 1 januari 2015 kommer att fortsätta att gälla till dess att de enligt avtalet löper ut, men de får inte förlängas efter detta datum.
 - 18 Tredje part, i den mening som avses i dessa bestämmelser, är varje ”annan part än den överförda spelaren, de två klubbar som överför spelaren från den ena till den andra, eller varje klubb i vilken spelaren har registrerats” (reglementet, definitioner, punkt 14).
 - 19 Den 30 januari 2015 ingick sökanden ett avtal med Doyen Sports, vars giltighetstid bestämdes till den 1 juli 2018. Detta avtal innehöll bestämmelser om ingående av framtida särskilda finansieringsavtal för alla sökandens spelare, vilka skulle väljas gemensamt av de båda parterna, och reglerade överföringen av de ekonomiska rättigheterna för tre namngivna spelare. Enligt detta avtal blev Doyen Sports ägare till 30 procent av ”det finansiella värde som följer av spelarnas federativa rättigheter”. Käranden avstod från att överlåta sin andel av spelarnas ekonomiska rättigheter till tredje part ”på ett oberoende och självständigt sätt”.
 - 20 Den 3 april 2015 väckte Doyen Sports talan mot bland annat de tre motparterna vid Tribunal de commerce francophone de Bruxelles (Franskspråkiga handelsdomstolen i Bryssel). Den 8 juli 2015 intervenerade sökanden frivilligt i förfarandet.

- 21 Sökanden yrkade särskilt att handelsdomstolen skulle förklara att ett totalförbud mot de metoder som utesluts genom artiklarna 18bis och 18ter i reglementet (ägande eller investering av tredje part) är olagligt enligt unionsrätten, närmare bestämt enligt rätten till fri rörlighet för kapital, rätten till frihet att tillhandahålla tjänster, rätten till fri rörlighet för arbetstagare och konkurrensrätten, samt förklara att varje reglemente som innehåller ett sådant totalförbud är ogiltigt, ålägga UEFA att ändra sitt reglemente om klubblicenser och om finansiellt rent spel ("UEFA Club Licensing and Financial Fair Play Regulations") så att det blir förenligt med tredje parts ägande eller tredje parts investeringar, och att i enlighet med artikel 1382 i den tidigare belgiska Code civil (civillagen), enligt vilken varje handling av en person som orsakar skada för en annan förpliktar den person genom vars fel den orsakades att ersätta skadan, till sökanden betala det preliminära beloppet 500 000 euro som ersättning för den skada som uppkommit till följd av tillämpningen av artiklarna 18bis och 18ter i nämnda reglemente.
- 22 Den 7 juli 2015 ingick sökanden och Doyen Sports ett avtal, liknande avtalet av den 30 januari 2015, om överlåtelse av 25 procent av de ekonomiska rättigheterna för en namngiven ny spelare.
- 23 Fifas disciplinkommitté har den 4 september 2015 funnit att sökanden har åsidosatt artiklarna 18bis och 18ter genom att ingå nämnda avtal, förbjudit sökanden att registrera spelare under fyra registreringsperioder och ålagt sökanden att betala böter om 150 000 schweiziska franc.
- 24 Fifas överklagandekommitté avslog den 7 januari 2016 sökandens överklagande av detta beslut.
- 25 Den 9 mars 2016 överklagade sökanden detta beslut av den 7 januari 2016 till den schweiziska skiljedomstolen för idrott, i enlighet med en skiljedoms klausul i Fifas stadgar.
- 26 Genom dom av den 17 november 2016 förklarade Tribunal de commerce francophone de Bruxelles (Franskspråkiga handelsdomstolen i Bryssel) att den inte var behörig att pröva sökandens yrkanden.
- 27 Den 19 december 2016 överklagade sökanden detta beslut.
- 28 Skiljedomstolen fann i dom av den 9 mars 2017 att tillämplig lag utgjordes av
 - Fifas regler och schweizisk rätt, inklusive konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad *Europakonventionen*);
 - unionsrätten, särskilt fördragsbestämmelserna om fri rörlighet och konkurrens, och detta på grund av tvingande bestämmelser i utländsk rätt i den mening som avses i artikel 19 i den schweiziska federala lagen om internationell privaträtt av den 18 december 1987.

- 29 Skiljedomstolen fann att artiklarna 18bis och 18ter i reglementet var lagenliga, förkortade förbudet mot att registrera spelare till tre perioder och fastställde bötesbeloppet.
- 30 Den 15 maj 2017 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av skiljedomen av den 9 mars 2017 vid den schweiziska federala domstolen, som avslog denna talan genom dom av den 20 februari 2018.
- 31 Vid Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) yrkade sökanden att de tre motparterna skulle hållas ansvariga med stöd av artikel 1382 och följande artiklar i civillagen. Sökanden gjorde gällande att de tre motparterna hade åsidosatt unionsrätten genom att hindra klubben från att ingå avtal om investeringar eller ägande med tredje part, att detta åsidosättande av unionsrätten hade berövat klubben ett medel för finansiering eller utveckling och att de disciplinära påföljderna hade haft skadliga följder.
- 32 Den omständigheten att det var omöjligt att förstärka kärnan i sökandens lag genom att anställa nya spelare hade hindrat lagets idrottsliga utveckling. Klubben hade även under tre på varandra följande perioder hindrats från att registrera nya ungdomar eller förlänga registreringen av ungdomar som redan tillhörde klubben, vilket hade lett till att ett tiotal lag hade avregistrerats och inte kunnat spela sina matcher, vilket i sin tur hade lett till en förlust av intäkter från de medlemsavgifter som de nytillkomna betalar och från de entréavgifter som tas ut vid matcher som klubben deltar i.
- 33 Sökanden har yrkat att Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) ska fastställa att artiklarna 18bis och 18ter i reglementet är rättsstridiga, eftersom de strider mot unionsrätten och Europakonventionen, vilket enligt sökanden medför att Fifa ådrar sig skadeståndsansvar.
- 34 Sökanden har åberopat 13 grunder:
- 1) Rätten till fri rörlighet för kapital har åsidosatts.
 - 2) Rätten till frihet att tillhandahålla tjänster har åsidosatts.
 - 3) Rätten till fri rörlighet för arbetstagare har åsidosatts.
 - 4) Artikel 102 FEUF har åsidosatts.
 - 5) Artikel 101 FEUF har åsidosatts.
 - 6) Den rätt till egendom som garanteras i Europakonventionen har åsidosatts.
 - 7) UEFA:s regel om finansiell fair play är rättsstridig i förhållande till unionsrätten (artiklarna 63, 101 och 102 FEUF).

- 8) Påföljderna är rättsstridiga med avseende på Europeiska unionens grundläggande friheter.
 - 9) Påföljderna är rättsstridiga mot bakgrund av proportionalitetsprincipen.
 - 10) Påföljderna är rättsstridiga mot bakgrund av principen om att straff ska vara individuella.
 - 11) Skiljedomstolen för idrott uppfyller inte de krav på oberoende och opartiskhet som föreskrivs i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 6 i Europakonventionen.
 - 12) Införandet av detta påtvingade skiljeförfarande har förstärkt effekten av kränkningarna av Europeiska unionens grundläggande friheter och har, mer allmänt, berövat dessa parter de unionsrättigheter som de garanteras.
 - 13) Underlåtenhet att verkställa den skiljedom som meddelades av skiljedomstolen för idrott den 9 mars 2017.
- 35 Såsom Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) har konstaterat gör sökanden således gällande att artiklarna 18bis och 18ter i reglementet strider mot flera bestämmelser i EUF-fördraget och Europakonventionen. Den första, andra, tredje och fjärde grunden avser åsidosättande av de grundläggande friheterna. Den fjärde och femte grunden avser konkurrensrätten. Den sjätte grunden avser den rätt till egendom som garanteras i Europakonventionen. Den åttonde grunden avser de disciplinära påföljdernas lagenlighet. Grunderna 9–13 avser lagenligheten hos i) de disciplinära påföljder som Fifa ålagt sökanden och ii) skiljedomen, mot bakgrund av unionsrätten.
- 36 Vad beträffar de friheter som garanteras av unionen har sökanden särskilt framfört att det aktuella förbudet är ägnat att hindra den fria rörligheten för kapital, eftersom det, såsom i förevarande fall, hindrar en maltesisk tredjepartsägare från att investera i en belgisk klubb. Detta förbud begränsar den fria rörligheten för tjänster, eftersom den deflation som förbudet ger upphov till när det gäller kostnaderna för spelare (löner, spelarövergångar etc.) leder till en minskning av volymen av tjänster. Sökanden hävdade att förbudet mot tredjepartsäggande skulle begränsa möjligheterna för vissa europeiska medborgare (professionella fotbollsspelare vars internationella övergång skulle ha möjliggjorts av tredjepartsäggande) att lämna sin ursprungsmedlemsstat för att finna anställning hos en klubb som är etablerad i en annan medlemsstat. Den anser att dessa begränsningar av den fria rörligheten för kapital, tjänster och arbetstagare inte på något sätt kan motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset.
- 37 Vad gäller konkurrensrätten menar sökanden, med avseende på artikel 102 FEUF, att eftersom Fifa hade tillskansat sig ensamrätten att reglera marknaden för spelarövergångar (och därefter utvidgat sin regleringsverksamhet till att omfatta tredje parter som är verksamma på denna marknad), är det obestridligt att Fifa har en dominerande ställning på denna marknad. Missbruket består i att alla

nuvarande och presumtiva aktörer som inte är klubbar utesluts på ett absolut sätt från den berörda marknaden, i syfte att reservera denna marknad för de slutliga medlemmarna, klubbarna.

- 38 Vad gäller artikel 101 FEUF anser sökanden att artiklarna 18bis och 18ter, vilka kan anses vara resultatet av ett avtal mellan medlemmarna i Fifa, med medverkan av UEFA, ger upphov till konkurrensbegränsningar. Inskränkningar i investeringsfriheten begränsar friheten att finansiera klubbar och slår mot kärnan i konkurrensprocessen: klubbarna begränsas när de utformar sin rekryteringspolicy. Det är konsumenterna av produkten ”fotboll” som kommer att lida skada av att få en produkt av lägre kvalitet.
- 39 Fifa, som måste bevisa att totalförbudet mot tredje parts ägande eller investeringar är motiverat och proportionerligt för att uppnå dess legitima mål, har inte lagt fram någon sådan bevisning.
- 40 När det gäller påföljdernas lagenlighet gör sökanden gällande att varje påföljd som grundar sig på en bestämmelse som strider mot unionens friheter i sig strider mot dessa friheter.
- 41 Fifa bestred samtliga grunder som sökanden hade åberopat och gjorde bland annat gällande att rättskraften hos den dom som meddelades av skiljedomstolen för idrott den 9 mars 2017 utgjorde hinder för att ifrågasätta lagenligheten av förbudet mot tredjepartsägande inom ramen för detta förfarande.
- 42 Cour d’appel de Bruxelles, (Appellationsdomstolen i Bryssel) fann med avseende på grunderna nr 1–6 och nr 8 att det följer av artikel 1713.9 i processlagen, samt av artiklarna 24 och 28 i samma lag, att en skiljedom har rättskraft från och med den dag då den meddelas utan att ett exekvaturförfarande först behöver inledas, med förbehåll för att den nationella domstolen upphäver den. I förevarande fall är skiljedomen slutgiltig och har vunnit laga kraft till följd av att den schweiziska federala domstolen den 20 februari 2018 ogillade talan om ogiltigförklaring. I skiljedomen avgörs den omtvistade frågan om huruvida artiklarna 18bis och 18ter i reglementet är förenliga med unionsrätten, vilken ställts i identiska ordalag vid Cour d’appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) i samband med en skadeståndstalan.
- 43 Vad gäller grunderna nr 9–13 fann Cour d’appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) att sökanden inte hade haft framgång med sin talan mot giltigheten av de disciplinära åtgärder som fastställts av skiljedomstolen för idrott och i skiljedomen. Ingen av parterna har ifrågasatt behörigheten för skiljedomstolen för idrott. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser grunden att de disciplinära åtgärderna är rättsstridiga, eftersom skiljeförfarandet är påtvingat. Vidare följer det av EU-domstolens fasta praxis att en skiljedomstol inte är en domstol i den mening som avses i artikel 267 FEUF och således inte kan ställa tolkningsfrågor till den.

- 44 Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) fann att den omständigheten att det är omöjligt för en skiljedomstol, oavsett om den är belgisk eller utländsk, att hänskjuta frågor till EU-domstolen, vilket har sin grund i artikel 267 FEUF, såsom den tolkats av EU-domstolen, inte i sig medför att skiljedomstolens avgöranden blir ogiltiga mot bakgrund av artikel 6.1 i Europakonventionen.
- 45 Appellationsdomstolen erinrade om att den schweiziska federala domstolen i en utförligt motiverad dom av den 20 februari 2018 hade bekräftat sin tidigare praxis och slagit fast att skiljedomstolen för idrott är en verklig oberoende och opartisk skiljedomstol och att det inte fanns någon anledning att frånga fast rättspraxis.
- 46 Enligt artikel 22.1 i den belgiska Code de droit international privé (lagen om internationell privaträtt) ska varje utländsk dom erkännas enligt belgisk lag utan något förfarande. Detta erkännande får till följd att det utländska avgörandet har vunnit laga kraft i Belgien. Den positiva verkan av rättskraften hos den schweiziska federala domstolens dom av den 20 februari 2018 utgör hinder för att sökanden vid Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) kan ifrågasätta att skiljedomstolen för idrott har ställning som oavhängig och opartisk domstol och att skiljedomen är giltig, bland annat mot bakgrund av proportionalitetsprincipen.
- 47 Slutligen avser exekvaturförfarandet endast verkställighet av beslutet, det vill säga att verkställighet genom tvångsåtgärder. En skiljedom ogiltigförklaras inte enbart på grund av att den inte har varit föremål för exekvatur. Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser grunden att påföljderna är rättsstridiga, eftersom skiljedomen inte är verkställbar (grund nr 13).
- 48 De disciplinåtgärder som skiljedomstolen för idrott ålägger med tillämpning av artiklarna 18bis och 18ter i reglementet har vidtagits mot sökanden och inte mot de personer som är berörda som tredje part, vilka fortsätter att vara fria att spela fotboll. Dessa påföljder är därför inte rättsstridiga med hänsyn till principen om att straff ska vara individuella (grund nr 10).
- 49 Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) fann således att de grunder som avsåg åsidosättande av unionsrätten och de rättigheter som garanteras av Europakonventionen inte kunde tas upp till sakprövning eller var ogrundade. De fel som Fifa påstås ha gjort sig skyldigt till har således inte styrkts. Följaktligen saknar sökandens yrkande om skadestånd grund.
- 50 Genom dom av den 12 december 2019 ogillade Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) således sökandens överklagande av domen av den 17 november 2016 och slog fast att sökandens yrkanden var ogrundade.
- 51 Sökanden överklagade denna dom.

VI. Parternas huvudargument

52 Sökanden har anfört tre grunder till stöd för sin talan vid Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien).

A. Första grunden

53 Som första grund, avseende skiljeförfarandets tvingande karaktär, har sökanden gjort gällande att följande bestämmelser har åsidosatts:

- Artikel 19.1 FEU.
- Artiklarna 18, 45, 56, 63, 101, 102, 267 och 344 FEUF.
- Artiklarna 15, 16 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- Artiklarna 1, 2.1, 4 och 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/104/EU av den 26 november 2014 om vissa regler som styr skadeståndstalan enligt nationell rätt för överträdelser av medlemsstaternas och Europeiska unionens konkurrensrättsliga bestämmelser.
- Den unionsrättsliga likabehandlingsprincipen.
- Principen om unionsrättens företräde framför nationella bestämmelser, som bland annat följer av artikel 4 FEU och artikel 288 FEUF.
- Artiklarna 23–28 och 1713 § 9 i processlagen.
- Artiklarna 22–27 i lagen av den 16 juli 2004 om internationell privaträtt.
- Artiklarna 138[2], 1383 och 1384 i civillagen.
- Artikel 149 i konstitutionen.

54 Genom den första delgrunden har sökanden erinrat om att den vid Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) hade gjort gällande att det påtvingade skiljeförfarandet vid skiljedomstolen för idrott som sökanden ensidigt har ålagt att delta i förstärker kränkningarna av unionens grundläggande friheter och, mer allmänt, berövar sökanden de europeiska rättigheter som denne borde garanteras.

55 I mål AT.40208, International Skating Union's Eligibility Rules, beslutade Europeiska kommissionen, med avseende på de skiljedomsklausuler till förmån för skiljedomstolen för idrott som föreskrivs i Internationella skridskoförbundets stadgar, att "(57) bestämmelserna om skiljeförfarande vid överklagande fastställs i artikel 25 i stadgarna [för detta förbund] och föreskriver att 'de avgörandena som meddelas av skiljedomstolen för idrott är slutgiltiga och bindande, varvid

tvistemålsdomstolen saknar behörighet'. 58) Bestämmelserna om skiljeförfarande vid överklagande förstärker konkurrensbegränsningarna Kommissionen anser att bestämmelserna om skiljedomsförfarande vid överklagande förstärker de konkurrensbegränsningar som orsakas av reglerna om behörighet I kombination med bestämmelserna om behörighet förstärker bestämmelserna om skiljeförfarande vid överklagande begränsningen av deras kommersiella frihet och uteslutningen av potentiella konkurrenter till [Internationella skridskoförbundet].”

- 56 Sökanden har även gjort gällande att EU-domstolen, i sin dom av den 6 mars 2018 i målet Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158) bekräftade att skiljedomsinstitutet är underordnat en verklig domstolsprövning, så snart grundläggande unionsrättsliga bestämmelser står på spel, och att EU-domstolen därav drog slutsatsen att en medlemsstat åsidosätter sin skyldighet att garantera unionsrättens fulla verkan och dess autonomi när den samtycker till att underkasta sig vissa typer av skiljedomsförfaranden. Även när det gäller ett ”kommersiellt skiljeförfarande”, som har sitt ursprung i den gemensamma partsviljan, är det nödvändigt att det finns en möjlighet till domstolsprövning med möjlighet att ställa tolkningsfrågor för att säkerställa att grunderna för Europeiska unionens rättsordning iakttas. Kravet i Fifas stadgar på att ett skiljeförfarande ska inledas vid skiljedomsstolen för idrott hindrar unionsrättens fulla verkan och undergräver denna rätts självständighet i (minst) lika hög grad som ett skiljeförfarande som föreskrivs av två medlemsstater inom ramen för ett bilateralt avtal, särskilt genom att det hindrar att förhandsavgöranden inhämtas från Europeiska unionens domstol.
- 57 Den överklagade domen innehåller på intet sätt ett svar på invändningen att det påtvingade skiljeförfarandet i skiljedomsstolen för idrott, i kombination med den ytterst marginella laglighetsprövningen i den schweiziska federala domstolen, hindrar en korrekt tillämpning av unionsrätten. Den är därför inte vederbörligen motiverad (artikel 149 i konstitutionen).
- 58 Genom den första grundens andra del har sökanden gjort gällande att det i den överklagade domen inte har prövats huruvida den skiljedom som meddelades av skiljedomsstolen för idrott den 9 mars 2017, vilken enligt sökanden hade vunnit laga kraft, var förenlig med de grundläggande bestämmelserna i unionsrätten, trots att skiljedomen inte hade prövats med avseende på dess förenlighet med denna rätt.
- 59 Enligt principen i artikel 344 FEUF får medlemsstaterna däribland Belgien inte tillåta att tvister om tillämpningen eller tolkningen av fördragen avgörs på annat sätt än som föreskrivs i fördragen (dom av den 6 mars 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, punkt 31). Dessutom kännetecknas unionsrätten ”av att den härrör från en autonom källa, det vill säga fördragen, av att den har företräde framför medlemsstaternas rättsordningar och av att en rad bestämmelser som är tillämpliga på medlemsstaterna och deras medborgare har direkt effekt För att säkerställa att de särskilda egenskaperna och autonomi i unionens rättsordning bevaras, har ett domstolssystem införts genom fördragen som är avsett att

säkerställa att unionslagstiftningen tolkas konsekvent och enhetligt” (dom av den 6 mars 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, punkterna 33 och 35).

- 60 Enligt artikel 19.1 FEU ankommer det på de nationella domstolarna och EU-domstolen att säkerställa att unionsrätten tillämpas fullt ut i alla medlemsstater. Framför allt utgörs kärnan i det på så sätt utformade domstolssystemet av förfarandet för förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF (som av den 6 mars 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, punkterna 36 och 37).
- 61 Även om formerna för att genomföra principen om rättskraft bestäms av medlemsstaternas nationella rättsordningar, enligt principen om medlemsstaternas processuella autonomi, ”får [bestämmelserna] emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som gäller liknande nationella situationer (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen)” (dom av den 3 september 2009, Fallimento Olimpiclub, C-2/08, EU:C:2009:506, punkt 24).
- 62 När tvisten till följd av de berörda parternas vilja avgörs genom ett avgörande från en skiljedomstol, som inte kan anses vara en ”domstol i en medlemsstat”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, och som således inte är behörig att begära förhandsavgörande från EU-domstolen, kan den kontroll som utövas av domstolarna i en medlemsstat vara begränsad, ”under förutsättning att de grundläggande unionsbestämmelserna kan beaktas vid den prövningen och i förekommande fall göras till föremål för en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen” (dom av den 6 mars 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, punkterna 54 och 55). Denna kontroll av de grundläggande bestämmelserna i unionsrätten, särskilt de som rör grunderna för den europeiska rättsordningen, är särskilt viktig när skiljeförfarandet är ”påtvingat” enligt stadgarna för en sammanslutning som Fifa.
- 63 Artiklarna 23–28 i processlagen och artiklarna 22–29 i lagen om internationell privaträtt kan inte utgöra hinder för att frågor som i ett annat förfarande har avgjorts av en skiljedomstol prövas av domstol i en medlemsstat avseende tolkningen av de unionsrättsliga bestämmelserna om grunderna för rättsordningen (bland annat den fria rörligheten för arbetstagare (artikel 45 FEUF och artikel 15 i stadgan), friheten att tillhandahålla tjänster (artiklarna 56 FEUF och 16 i stadgan), den fria rörligheten för kapital (artikel 63 FEUF) och konkurrensrätten (artiklarna 101 och 102 FEUF). En tillämpning av principen om rättskraft som förbjuder den belgiska domstolen att kontrollera huruvida skiljedomen från skiljedomstolen för idrott, såsom den har prövats av Tribunal fédéral suisse (Federala domstolen i Schweiz), strider mot de grundläggande bestämmelserna i unionsrätten och, i syfte att göra detta, i förekommande fall begära förhandsavgörande från EU-domstolen, skulle på ovannämnda områden medföra hinder för en effektiv tillämpning av unionsrättsliga bestämmelser som inte kan motiveras av rättssäkerhetsprincipen, och ska således anses strida mot

unionsrättens effektivitetsprincip (dom av den 3 september 2009, Fallimento Olimpiclub, C-2/08, EU:C:2009:506, punkterna 30 och 31).

- 64 Det följer dessutom av artiklarna 1, 2.1 4 och 5 i direktiv 2014/104/EU att unionsrätten säkerställer att alla personer som har lidit skada som orsakats av en överträdelse av konkurrensrätten (det vill säga artiklarna 101 och 102 FEUF) effektivt kan utöva sin rätt att kräva och få full ersättning för den skadan, och att nationella regler och förfaranden i enlighet med effektivitetsprincipen ska tillämpas på ett sätt som inte medför att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva den rätten.
- 65 Enligt artikel 47 i stadgan har var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter kränkts rätt till ett effektivt rättsmedel inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag.
- 66 Av detta följer att den överklagade domen, med hänsyn till att de grunder som avser Fifas åsidosättande av unionsrätten och de rättigheter som garanteras i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna inte kan tas upp till prövning eller är ogrundade, utan att pröva huruvida skiljedomen är förenlig med de grundläggande bestämmelser i unionsrätten som sökanden anser har åsidosatts och för vilka sökanden kan begära ersättning för skador till följd av detta åsidosättande, strider mot samtliga bestämmelser som avses i grunden, med undantag för artikel 149 i konstitutionen (motiveringsskyldighet).

B. Den andra grunden

- 67 Som andra grund har Royal Football Club Seraing gjort gällande att appellationsdomstolen i den överklagade domen felaktigt ogillade klubbens skadeståndsyrkande mot UEFA. Klubben hävdar att följande bestämmelser har åsidosatts:
- Artikel 149 i konstitutionen.
 - Artiklarna 101 och 102 FEUF.
 - Artiklarna 1.1, 2, 3, 4, 5 och 11.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/104/EU av den 26 november 2014 om vissa regler som styr skadeståndstalan enligt nationell rätt för överträdelser av medlemsstaternas och Europeiska unionens konkurrensrättsliga bestämmelser.
 - Artiklarna 1382, 1383 och 1384 i civillagen.
- 68 I den första delgrunden har sökanden gjort gällande att UEFA aktivt har drivit kampanj för förbudet mot avtal om tredje parts ägande eller tredje parts investeringar. Med tillämpning av teorin om likvärdiga villkor ska UEFA således anses ha bidragit, åtminstone indirekt, till de olika skador som sökanden har lidit och ska därför vara skyldig att ersätta dem. Mot bakgrund av artikel 11.1 i

direktiv 2014/104 ska UEFA, som således är ett av de ”företag som har överträtt konkurrensrätten genom ett gemensamt beteende”, hållas solidariskt ansvarigt för den skada som dessa överträdelse har orsakat och följaktligen vara skyldigt att ersätta denna skada i sin helhet.

- 69 I den andra delgrunden har sökanden gjort gällande att det i den överklagade domen har konstaterats att Fifa ”är en schweizisk privaträttslig ideell förening som omfattar de nationella föreningar som ansvarar för att organisera och kontrollera fotboll i sina respektive länder och territorier” och att UEFA ”är en ideell förening som omfattar de nationella föreningarna på den europeiska kontinenten”. Sökanden har i sina inlagor gjort gällande att UEFA är en sammanslutning av förbund, som själv är medlem i Fifa. UEFA bestred detta påstående.
- 70 Artiklarna 101 och 102 FEUF har direkt effekt vad beträffar förhållandet mellan enskilda och ger rättigheter för enskilda som de nationella domstolarna är skyldiga att skydda (domstolens dom av den 14 mars 2019, Skanska Industrial Solutions m.fl., C-724/17, EU:C:2019:204, punkt 24, och dom av den 5 juni 2014, Kone m.fl., C-557/12, EU:C:2014:1317, punkt 20). Dessa bestämmelsers fulla verkan, och i synnerhet den ändamålsenliga verkan av de förbud som anges däri, skulle äventyras om inte varje skadelidande person kunde begära ersättning för en skada som orsakats av ett beteende som kan begränsa eller snedvrída konkurrensen (domstolens dom av den 14 mars 2019, Skanska Industrial Solutions m.fl., C-724/17, EU:C:2019:204, punkt 25). Denna rätt till full ersättning bekräftas av artiklarna 1, 2, 3 och 4 i direktiv 2014/104/EU.
- 71 Med avseende på tillämpningen av artikel 101 FEUF har sökanden gjort gällande att varje beslut av en företagssammanslutning är bindande för dess medlemmar, vilka för övrigt är skyldiga att respektera och se till att beslutet iakttas, vilket innebär att de, i likhet med den sammanslutning av företagssammanslutningar inom vilken beslutet fattas, är medansvariga till detta beslut (tribunalens dom av den 26 januari 2005, Piau/kommissionen, T-193/02, EU:T:2005:22, punkt 75). Det krävs inte att medlemmarna i sammanslutningen faktiskt har deltagit i överträdelsen, utan endast att sammanslutningen enligt sina interna regler har möjlighet att binda sina medlemmar (domstolens dom av den 16 november 2000, Finnboard/kommissionen, C-298/98 P, EU:C:2000:634).
- 72 Med avseende på tillämpningen av artikel 102 FEUF har sökanden gjort gällande att Fifas regler om förbud mot avtal om tredje parts ägande eller tredje parts investering även kan anses utgöra ett missbruk av en kollektiv dominerande ställning, i den mening som avses i artikel 102, i vilken både Fifa och UEFA deltar i den utsträckning som de enligt lag är involverade i Fifa, eftersom de nationella förbunden eller klubbarnas förbund presenterar sig som en kollektiv enhet i förhållande till ekonomiska aktörer och konsumenter.
- 73 Enligt artikel 102 FEUF och artikel 11.1 i direktiv 2014/104 kan deltagande i missbruk av en kollektiv dominerande ställning, det vill säga ett ”gemensamt beteende”, följa av ett ”passivt bidrag” och till och med av ett ”tyst godkännande

av beteendet”, utan att det krävs att företaget har befogenhet att fatta beslut, ingripa eller ålägga sanktioner med avseende på genomförandet av missbruket av dominerande ställning.

- 74 Av detta följer enligt sökanden att det inte finns någon rättslig grund för att utesluta UEFA från ansvar för skador som orsakats av tillämpningen av förbudet mot tredje parts ägande eller tredje parts investering.

C. Den tredje grunden

- 75 Sökanden har genom sin tredje grund gjort gällande att appellationsdomstolen i den överklagade domen ogillade sökandens talan mot URBSFA genom att felaktigt slå fast att den omständigheten att skiljedomstolen för idrott hade avgjort målet den 9 mars 2017 innebär att bevisbördan för att påvisa att artiklarna 18ter och 18ter i reglementet var oförenliga med unionsrätten åvilade sökanden, och att sökanden inte hade lagt fram någon sådan bevisning.

- 76 Sökanden har gjort gällande att följande bestämmelser har åsidosatts:

- Artikel 149 i konstitutionen.
- Artikel 19.1 FEU.
- Artiklarna 18, 45, 56, 63, 101, 102, 267 och 344 FEUF.
- Artiklarna 15, 16 och 47 i stadgan.
- Artiklarna 1, 2.1, 4 och 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/104/EU av den 26 november 2014 om vissa regler som styr skadeståndstalan enligt nationell rätt för överträdelser av medlemsstaternas och Europeiska unionens konkurrensrättsliga bestämmelser.
- Den unionsrättsliga effektivitetsprincipen.
- Principen om unionsrättens företräde framför nationella bestämmelser, som bland annat följer av artikel 4 FEU och artikel 288 FEUF.
- Artiklarna 23–28, 870 och 1713, 9 § i processlagen.
- Artiklarna 1165, 1315, 1350, 3°, 1352, 1382 och 1383 i civillagen.

- 77 Sökanden har gjort gällande att när en begränsning av den fria rörligheten för kapital, som garanteras i artikel 63 FEUF, har fastställts och den kan vara följden av en konkurrensbegränsande samverkan, ett avtal eller ett beslut som är förbjudet enligt artikel 101 FEUF, ankommer det på den som har gjort sig skyldig till denna begränsning att visa att den är motiverad av legitima mål och proportionerlig i förhållande till förverkligandet av dessa mål.

- 78 Även om en lagakraftvunnen skiljedom mellan parterna har bevisvärde i förhållande till tredje part som inte var part i målet och kan göras gällande mot denne, kan det bevisvärde som följer av dessa bestämmelser emellertid inte hindra de unionsrättsliga bestämmelsernas effektivitet.
- 79 Av detta följer enligt sökanden att dessa bestämmelser inte kan medföra att det ankommer på den part som lidit skada av en begränsning av den fria rörligheten för kapital som följer av ett beslut av Fifa att visa att denna begränsning varken är motiverad av legitima mål eller står i proportion till dessa, på grund av det bevisvärde som ett avgörande från en skiljedomstol för idrott, vars ogiltigförklaring har ogillats av den schweiziska federala domstolen, har, det vill säga en domstol som – till skillnad från belgiska domstolar – inte är skyldig att begära ett förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF.
- 80 En sådan tillämpning av dessa bestämmelser, som fäster vikt vid det avgörande som meddelats av skiljedomstolen för idrott vad gäller frågan huruvida artiklarna 18bis och 18ter i reglementet är förenliga med den fria rörligheten för kapital, friheten att tillhandahålla tjänster och arbetstagare samt med artiklarna 101 och 102 FEUF, skulle leda till att det skulle åligga den person som lidit skada av dessa begränsningar att vid de belgiska domstolarna, vilka kan och ska hänskjuta frågor till EU-domstolen om tolkningen av unionsrätten, bevisa att åtgärden inte har något legitimt syfte eller att den är proportionerlig i förhållande till det eftersträvade målet. Detta skulle utgöra ett betydande hinder för en effektiv tillämpning av unionsbestämmelserna på detta område och ska därför anses strida mot unionsrättens effektivitetsprincip.
- 81 Genom att vägra att ställa tolkningsfrågor till EU-domstolen åsidosätter Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) genom den överklagade domen samtliga bestämmelser som avses i denna grund.
- 82 Motparterna har invänt att inga av dessa grunder kan tas upp till prövning.

VII. Cour de cassations (Högsta domstolen, Belgien) bedömning och motiveringen till begäran om förhandsavgörande

A. Den första grunden

- 83 Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien) anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första delen av grunden att de disciplinära åtgärderna var rättsstridiga på grund av att skiljeförfarandet var påtvingat, eftersom Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) konstaterade att sökanden, efter tvistens uppkomst, hade bekräftat att skiljedomstolen för idrott var behörig och att ingen av parterna hade bestritt denna domstols behörighet.
- 84 Vad gäller den andra delgrunden anser Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien) att invändningen om rättegångshinder inte kan bifallas. I den överklagade domen har Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i

Bryssel) inte grundat sitt beslut att ogilla sökandens talan mot Fifa på att sökanden inte har styrkt sina invändningar som grundar sig på unionsrätten, utan på att domen av den 9 mars 2017 utgör hinder för att Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) prövar frågan om huruvida artiklarna 18bis och 18ter i reglementet är förenliga med unionsrätten.

85 Enligt artikel 19.1 EUF ska Europeiska unionens domstol säkerställa att lag och rätt följs vid tolkning och tillämpning av fördragen. Medlemsstaterna ska fastställa de möjligheter till överklagande som behövs för att säkerställa ett effektivt domstolsskydd inom de områden som omfattas av unionsrätten.

86 Enligt artikel 47 i stadgan har var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter kränkts rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol.

87 I direktiv 2014/104/EU föreskrivs följande.

– I artikel 1.1 i direktivet anges vissa regler som är nödvändiga för att säkerställa att en person som har lidit skada till följd av ett företags eller en företagssammanslutnings överträdelse av konkurrensrätten effektivt kan utöva sin rätt att kräva full ersättning för denna skada från företaget eller företagssammanslutningen. Vidare fastställs regler som främjar en sund konkurrens på den inre marknaden och undanröjer hinder för den inre marknadens funktion genom att säkerställa ett likvärdigt skydd inom hela unionen för alla som har lidit sådan skada.

– I artikel 2.1 anges att med *överträdelse av konkurrensrätten* avses en överträdelse av artikel 101 eller 102 FEUF eller av nationell konkurrensrätt.

– I artikel 4 föreskrivs att medlemsstaterna, i enlighet med effektivitetsprincipen, ska se till att alla nationella regler och förfaranden som gäller rätten att yrka skadestånd utformas och tillämpas på ett sätt som inte medför att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rätten enligt unionsrätten till full ersättning för skada som orsakats av en överträdelse av konkurrensrätten, och att i enlighet med likvärdighetsprincipen får nationella regler och förfaranden som gäller skadeståndstalan till följd av överträdelser av artikel 101 eller 102 FEUF inte vara mindre fördelaktiga för de parter som uppges vara skadelidande än de regler som tillämpas vid liknande skadeståndsmål till följd av överträdelser av nationell rätt.

88 I sin dom av den 23 mars 1982, Nordsee (102/81, EU:C:1982:107), erinrade domstolen om att det är viktigt att gemenskapsrätten iakttas fullt ut i samtliga medlemsstater, och att det således inte står avtalsparterna fritt att avvika från gemenskapsrätten. Domstolen påpekade att om det under ett skiljeförfarande, som kommit till stånd på grund av avtal, uppkommer frågor om gemenskapsrätten, kan det ankomma på de ordinarie domstolarna att pröva dessa frågor, antingen inom ramen för den assistans de lämnar skiljedomsorganen – till exempel genom att bistå dessa i vissa förfarandefrågor eller för att tolka gällande rätt – eller inom ramen för en mer eller mindre omfattande överprövning av skiljedomen till följd

av överklagande, återvinning, ansökan om verkställighetsbeslut eller annat rättsligt förfarande som står till buds i den nationella lagstiftningen.

- 89 I sin dom av den 6 mars 2018, *Achmea* (C-284/16, EU:C:2018:158), påpekade domstolen att för att säkerställa att de särskilda egenskaperna och autonomi i unionens rättsordning bevaras, har ett domstolssystem införts genom fördragen som är avsett att säkerställa att unionslagstiftningen tolkas konsekvent och enhetligt. I samband härmed åligger det enligt artikel 19 FEU de nationella domstolarna och EU-domstolen att säkerställa att unionsrätten tillämpas fullt ut i samtliga medlemsstater och att säkerställa domstolsskyddet för enskildas rättigheter enligt unionsrätten och särskilt att kärnan i det på så sätt utformade domstolssystemet utgörs av förfarandet för förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF som, genom att det inrättas en dialog mellan EU-domstolen och domstolarna i medlemsstaterna, syftar till att säkerställa en enhetlig tolkning av unionsrätten och därigenom göra det möjligt att säkerställa unionsrättens koherens, fulla verkan och autonomi samt slutligen den specifika karaktären hos den rättsordning som inrättats genom fördragen.
- 90 I sin dom av den 7 april 2022, *Avio Lucos* (C-116/20, EU:C:2022:273), slog samma domstol fast att det, för att säkerställa såväl en stabil rättsordning och stabila rättsförhållanden som en god rättskipning, är viktigt att domstolsavgöranden som vunnit laga kraft efter det att tillgängliga rättsmedel har uttömts eller fristerna för dessa har löpt ut inte längre kan ifrågasättas. En nationell domstol är enligt unionsrätten följaktligen inte skyldig att underlåta att tillämpa nationella processuella regler som innebär att domstolsavgöranden vinner laga kraft, även om den därmed skulle kunna bringa nationella förhållanden som är oförenliga med unionsrätten att upphöra. Formerna för att genomföra principen om rättskraft bestäms å andra sidan av medlemsstaternas nationella rättsordningar enligt principen om medlemsstaternas processuella autonomi. Formerna för att genomföra den principen får emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som gäller liknande nationella situationer (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen).
- 91 Efter att ha konstaterat att ”enligt artikel 1713.9 i processlagen ’ska skiljedomen i förhållandet mellan parterna ha samma verkan som ett avgörande från en domstol” och att ”enligt artiklarna 24 och 28 i processlagen har ett lagakraftvunnet avgörande rättskraft så snart det har meddelats ... och ett avgörande vinner laga kraft så snart det inte längre kan överklagas eller överklagas, med förbehåll för de undantag som föreskrivs i lag och utan att det påverkar verkningarna av extraordinära rättsmedel”, anges i den överklagade domen att ”det följer av dessa lagbestämmelser att en skiljedom har rättskraft från och med den dag då den meddelas utan att ett exekvaturförfarande först behöver inledas, med förbehåll för att ändring kan ske efter överklagande till andra skiljemän eller att den nationella domstolen upphäver den”.

- 92 I domen anges att skiljedomen av den 9 mars 2017 är slutgiltig och har vunnit laga kraft, att den avgör den omtvistade frågan huruvida artiklarna 18bis och 18ter i reglementet är förenliga med unionsrätten och att de grunder som avser att dessa artiklar är rättsstridiga mot bakgrund av bestämmelserna i EUF-fördraget och det första tilläggsprotokollet till Europakonventionen följaktligen inte kan tas upp till sakprövning på grund av domens rättskraft.
- 93 Genom denna delgrund har sökanden gjort gällande att Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) i den överklagade domen avstod från att pröva huruvida avgörandet i skiljedomstolen för idrott av den 9 mars 2017, vars rättskraft sökanden erkänner, är förenligt med de grundläggande bestämmelser i unionsrätten som sökanden menar har åsidosatts genom den skada skiljedomen påstås ha medfört för sökanden, trots att det inte har prövats huruvida skiljedomen är förenlig med unionsrätten, vilket skulle göra det möjligt att ställa en tolkningsfråga till Europeiska unionens domstol.
- 94 Prövningen av denna delgrund förutsätter en tolkning av artikel 19.1 FEU och att den första frågan i domslutet ställs till Europeiska unionens domstol innan den prövas.

B. Den andra grunden

- 95 Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien) anser att den andra grundens första del saknar stöd i de faktiska omständigheterna, eftersom Cour d'appel de Bruxelles (Appellationsdomstolen i Bryssel) fann att den omständigheten att UEFA aktivt har fört en kampanj till stöd för det omtvistade förbudet saknar betydelse för frågan om civilrättsligt ansvar, särskilt eftersom sökandens deltagande i de matcher som UEFA anordnade var rent hypotetiskt med hänsyn till sökandens ranking år 2015.
- 96 Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien) fann att prövningen av den andra delen av den andra grunden för överklagandet krävde en kontroll av de faktiska omständigheterna som överskred dess befogenheter, vilket innebär att denna grund inte kan tas upp till sakprövning av skäl hänförliga till kassationstalan.

C. Den tredje grunden

- 97 Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien) fann att den tredje grunden kunde tas upp till prövning, eftersom den inte är skyldig att bedöma värdet av de grunder som sökanden anfört för att vederlägga bevisningen i skiljedomen och eftersom den grund som avser åsidosättande av artikel 19.1 FEU utgör tvingande rätt och kan åberopas för första gången vid Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien). Ett åsidosättande av denna bestämmelse skulle, om det fanns fog för grunden, vara tillräckligt för att leda till ett ogiltigförklarande.
- 98 I den överklagade domen ogillades sökandens yrkande mot URBSFA med motiveringen att ”en dom kan göras gällande mot tredje part eftersom den genom

sin blotta existens inom rättsordningen är bindande för alla”, att ”den omständigheten att domen kan göras gällande mot part innebär att bevisvärdet av vad som har bedömts i en omtvistad fråga eller en omtvistad punkt kan åberopas mot och av tredje part, såvida inte motsatsen bevisas”, att ”denna bestämmelse gäller för skiljedomen” och att sökanden inte omkullkastar bevisvärdet av avgörandet i skiljedomstolen för idrott av den 9 mars 2017.

- 99 Med denna grund gör sökanden gällande att den genom den överklagade domen åläggs att motbevisa presumptionen i domen att de begränsningar som följer av artiklarna 18bis och 18ter i reglementet är förenliga med de grundläggande bestämmelser i unionsrätten som sökanden anser har åsidosatts och att detta har resulterat i en skada för sökanden, trots att skiljedomen inte har varit föremål för någon prövning av förenligheten med unionsrätten som gör det möjligt att ställa en tolkningsfråga till EU-domstolen.
- 100 Prövningen av denna delgrund förutsätter en tolkning av artikel 19.1 FEU. Innan målet avgörs ska den andra frågan i domslutet nedan således hänskjutas till Europeiska unionens domstol.